

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	2122204209
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2122204209.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky F. X., narodenej C., zastúpenej spoločnosťou JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s.r.o., Námestovo, Lúčna 6100/1, IČO: 47258781, proti odporcom 1/ A. T., 2/ J. T., 3/ A. T., 4/ T. T., všetci nezistení vlastníci zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, Bratislava, Búdkova 36, 5/ Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdkova 36, o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 38Vyd/1/2022, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2023 sp. zn. 24Co/14/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 25. januára 2023 č. k. 38Vyd/1/2022-34 výrokom I. návrh zamietol a výrokom II. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka svoj návrh osvedčovala tým, že jej matka - F. D., rod. T., narodená C. kúpnu zmluvou z 28. 11. 1964 odkúpila od A. T. a jeho manželky T., rod. A. nehnuteľnosť zapísanú na PK vložke č. C. pre k. ú. F. ako parcely č. 1267/2, záhrada o výmere 160 m² za celkovú kúpnu cenu 800 Kčs a taktiež kúpnu zmluvou zo 06. 09. 1965 odkúpili matka navrhovateľky a navrhovateľka, každá po 1, od predávajúcich A. T. a manželky J., rod. X., nehnuteľnosti zapísané v PK vložke č. XXXX pre k. ú. F. ako parcely č. 1268/5, 1268/6 a 1267/3 a v podiele 142/348-ín z nehnuteľnosti zapísanej v PK vložke č. XXX pre k. ú. F. ako parcela č. 1268/7 za celkovú kúpnu cenu 6.500 Kčs. Obe zmluvy boli spísané v Advokátskej poradni Trnava, advokátom Dr. J., pričom účastníci zmluvy jej podpisom zároveň splnomocnili uvedeného advokáta na zabezpečenie potrebných úkonov pre registráciu zmlúv na príslušnom štátnom notárstve, k čomu však nedošlo. Navrhovateľka o tejto skutočnosti nebola informovaná, až do súčasnosti bola v presvedčení, že advokát v uvedenom čase všetky potrebné úradné záležitosti vo veci prevodu vlastníckeho práva zabezpečil. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/1958/2007 z 30. augusta

2007. Nehnuteľnosti matka navrhovateľky ako aj navrhovateľka riadne začali užívať, vybudovali si rodinný dom (nie je nezapísaný v katastri nehnuteľnosti) s dvorom a záhradou, ktoré nehnuteľnosti sú riadne oplotené. Navrhovateľka predmetné pozemky drží a užíva v objektívnom presvedčení, že jej majú vlastnícky patriť, a to titulom vyššie uvedených kúpnych zmlúv. Navrhovateľkina matka zomrela dňa C. a jedinou dedičkou (právnou nástupkyňou) bola dcéra - navrhovateľka (rozhodnutie štátneho notárstva č. 3D 2662/88 z 21. 04. 1989). Právna predchodkyňa navrhovateľky F. D., rod. T., narodená C., zomrela dňa C. ešte pred účinnosťou novely 509/1991 Zb., avšak v jej držbe pokračovala navrhovateľka ako jej právna nástupkyňa. Navrhovateľka v podanom návrhu tvrdí, že k predmetným nehnuteľnostiam nadobudla vlastnícke právo vydržaním k 01. 01. 1992.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že vydržanie vlastníckeho práva súd môže konštatovať iba voči tomu, komu uplynula zákonom predpísaná vydržacia doba, aj so započítaním doby, ktorá uplynula právnenému predchodcovi, ak bol dobromyseľný a tento sa stal vlastníkom nehnuteľnosti. Ak takáto osoba v čase podania žaloby už nežije, môžu sa dedičia domáhať len určenia toho, že ku dňu smrti takáto osoba bola vlastníkom nehnuteľnosti, pričom po právoplatnosti rozsudku je táto skutočnosť zapísaná na list vlastníctva a dedičia sú oprávnení podať návrh na dodatočné prejednanie dedičstva, v ktorom poverený notár tento novoobjavený majetok prejedná a rozhodne, kto ho zdedí. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu mal súd za to, že navrhovateľka nemohla k 01. 01. 1992 vydržať predmetné nehnuteľnosti, keďže nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej k uvedenému dňu patria, aj tie nehnuteľnosti, ktorých vlastníčkou bola jej matka. Navrhovateľke, potom chýba oprávnenosť držby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktorých nadobudnutie svedčí jej matke.

1.3. Ďalej konštatoval, že konanie o potvrdení vydržania upravené procesne v Civilnom mimosporovom poriadku je určené na deklarovanie nesporného nadobudnutia vlastníckeho práva nehnuteľnosti vydržaním, čo podľa uvedeného nie je prípadom tejto veci, keď nadobudnutie vlastníckeho práva navrhovateľkou ku všetkým ňou uvádzaným nehnuteľnostiam a podielom na nich v ňou žiadanom rozsahu, nemal súd za osvedčené. Sporným v danom prípade je, či skutočnosť, že nedošlo k zapísaniu predmetných kúpnych zmlúv na štátnom notárstve, z ktorého dôvodu neprešlo vlastníctvo nehnuteľností na navrhovateľku a jej matku možno hodnotiť ako ospravedlniteľný právny omyl a tiež dobromyseľnosť navrhovateľky vo vzťahu k nehnuteľnostiam a podielom, ktoré mala navrhovateľka tiež nadobudnúť vydržaním dňa 01. 01. 1992. Vzhľadom na uvedené, keďže súd nemal za osvedčené splnenie zákonných podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním tak, ako navrhovateľka žiadala, pričom súd bol návrhom viazaný a zistil, že nie sú splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), návrh navrhovateľky na vydanie rozhodnutia o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti podľa § 359e ods. 2 CMP zamietol.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko v mimosporových konaniach je v zásade vylúčený nárok na náhradu trov konania, pričom súd nezistil naplnenie žiadnej z výnimiek upravených v § 53 a nasl. CMP a ustanovenia § 359a až § 359k CMP upravujúce konanie o potvrdení vydržania neustanovujú inak.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie navrhovateľky, uznesením z 12. júla 2023 sp. zn. 24Co/14/2023 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.); a určil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že navrhovateľka osvedčila, že nadobúdatelia uzavreli zmluvy o prevode nehnuteľností, poverili vybavením formálnych náležitostí prevodu advokáta ako osobu povolanú právnymi predpismi k poskytnutiu právnej pomoci, ujali sa držby, pričom navrhovateľka neosvedčila ani netvrdila, že následne sa voči nim predávajúci ako aj štátne orgány začali správať ako k vlastníkom nehnuteľností. Na základe týchto skutočností bol správny záver súdu, že nebolo osvedčené, že navrhovateľka bola so zreteľom na všetky okolnosti veci dobromyseľná. Závery súdu prvej inštancie sú preto správne. Navrhovateľka v odvolaní dôvodí, že súd prvej inštancie mohol návrhu čiastočne vyhovieť vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ku ktorým navrhovateľka uzavrela kúpnu zmluvu zo 6. 9. 1965, a ktoré nadobudla do podielového spoluvlastníctva. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností nepovažoval odvoláciu námietku za relevantnú, pretože zostalo sporným a neosvedčeným aj vo vzťahu k navrhovateľke splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, navrhovateľka neosvedčila dobromyseľnosť. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd vydá vyzývacie

uznesenie podľa § 359f Civilného mimosporového poriadku vtedy, ak už vo fáze skúmania návrhu na začatie konania a dôkazných prostriedkov pripojených navrhovateľom za účelom osvedčenia relevantných skutočností, dospeje k záveru, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvýš (vysoko) pravdepodobné. V prípade vážnych pochybností o uplatnenom nároku nie je namieste vydávať vyzývacie uznesenie (najmä s poukazom na zásadu hospodárnosti), a to ani s prihliadnutím na možnosť podať námietky osobami vymenovanými v § 359h Civilného mimosporového poriadku. Navrhovateľ domáhajúci sa vydania potvrdenia vydržania však v takom prípade nemôže namietat' odmietnutie prístupu k súdu, pretože má možnosť domáhať sa svojho nároku inými procesnoprávnymi prostriedkami v rámci sporového konania. Súd prvej inštancie teda správne vec právne posúdil, keď správne zvoleným procesným postupom skúmal osvedčenie nároku navrhovateľky správnou interpretáciou a aplikáciou hmotnoprávnych noriem (§ 130 ods. 1 a § 134 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd záverom konštatoval, že odvolacie námietky navrhovateľky sú nedôvodné, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie preto v súlade s citovaným ustanovením § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správne potvrdil.

2.2. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu voči výroku I. podala navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Dovolateľka vymedzila právnu otázku, od ktorej vyriešenie bolo zásadné pre posúdenie dôvodnosti návrhu na potvrdenie vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, (a ktorá zatiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená), či navrhovateľ - vydržateľ na účely konania podľa § 359a CMP má povinnosť preukázať súdu, či po uzavretí právneho úkonu na nehnuteľnosti, ktorý má všetky náležitosti právneho úkonu podľa vtedy platných právnych predpisov, a ktorého registráciu na štátnom notárstve má zabezpečiť iná nestranná osoba - advokát, sa voči nemu v rozhodnej dobe správali tak prevádzajúci, ako aj štátne orgány ako k vlastníkovi. Na účely konania podľa § 359a a nasl. CMP podľa názoru dovolateľky postačuje navrhovateľovi tvrdiť a osvedčiť skutočnosti týkajúce sa držby veci, a to sú skutočnosti týkajúce sa titulu existencie dobrej viery vzhľadom na všetky okolnosti, (ide o skutočnosti týkajúce sa titulu nadobudnutia), spôsobilého predmetu držby a uplynutia vydržacej doby. Ak držiteľ veci tieto skutočnosti preukáže, má sa na neho hľadiť ako na držiteľa oprávneného práve s odkazom na cit. § 130, ods. 1, posledná veta OZ. Spornou ostala vlastne otázka, či vzhľadom na skutočnosti tvrdené a preukazované navrhovateľkou týkajúce sa titulu nadobudnutia veci, ju možno z objektívneho hľadiska považovať sa oprávnenú držiteľku a následne za vydržateľku vlastníckeho práva. Podľa dovolateľky na jej strane tu bola z objektívneho hľadiska dobrá viera (objektívne hľadisko je podporené práve skutočnosťou, že to bol advokát, ktorý mal zabezpečiť právotvorné účinky registrácie štátnym notárstvom), že sa stala vlastníčkou pozemkov. Ak by teda navrhovateľka preukázala všetky skutočnosti vstupu do držby a dobromyseľnosti držby z objektívneho hľadiska, (uzavretie písomnej zmluvy so všetkými náležitosťami, odovzdanie advokátovi na zabezpečenie registrácie štátnym notárom), prešlo by dôkazné bremeno, práve s ohľadom na aplikáciu predmetnej vyvrátiteľnej domnienky dobromyseľnej držby na žalovaných, a to v otázke, či žalobkyňa bola v rozhodnej dobe v držbe rušená (napr. pôvodnými vlastníkmi, alebo aj napr. štátnymi orgánmi a pod.), a teda jej držba sa týmto nemôže pretransformovať na vlastnícke právo. Dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu vo výroku I. zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) v spojení s § 2 ods. 1 CMP po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/221/2017).

10. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priechiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

11. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a

nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

13. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že: „... k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť ...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“.

14. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľkou.

15. Pri posudzovaní podaného dovolania podľa obsahu je zrejmé, že dovolateľka uvádza ako právnu otázku: „či navrhovateľ - vydržateľ na účely konania podľa § 359a CMP má povinnosť preukázať súdu, či po uzavretí právneho úkonu na nehnuteľnosti, ktorý má všetky náležitosti právneho úkonu podľa vtedy platných právnych predpisov, a ktorého registráciu na štátnom notárstve má zabezpečiť iná nestranná osoba - advokát, sa voči nemu v rozhodnej dobe správali tak prevádzajúci, ako aj štátne orgány ako k vlastníkov?“.

16. Čo sa týka uvedeného, z námietok dovolateľky vyplýva, že v danom prípade ide o otázku skutkovú. Dovolateľka preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že takéto v dovolaní nastolené otázky, ktoré majú skutkovú (nie právnu) povahu, nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania navrhovateľky v zmysle tohto ustanovenia.

16.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení, (to znamená až po vyriešení skutkových otázok), prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

17. Dovolací súd zastáva názor, že vyhodnotenie čo musí vydržateľ na účely konania podľa § 359a CMP osvedčiť súdu v spojitosti s tým, či navrhovateľku možno z objektívneho hľadiska považovať za dobromyseľnú a oprávnenú držiteľku a následne za vydržateľku vlastníckeho práva, je otázkou skutkovou a jej riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomu-ktorému prípadu. Zodpovedanie predmetnej otázky je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Tým, že dovolateľka sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

17.1. Rovnako dovolací súd upriamuje pozornosť na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že navrhovateľka nemohla k 01. 01. 1992 vydržať predmetné nehnuteľnosti, keďže nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej k uvedenému dňu patria, aj tie nehnuteľnosti, ktorých vlastníčkou bola jej matka. Navrhovateľke, potom chýba oprávnenosť držby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktorých nadobudnutie svedčí jej matke (bod 22. rozhodnutia). Sporným v danom

případe je, či skutečnost, že nedošlo k zapísaniu predmetných kúpnych zmlúv na štátnom notárstve, z ktorého dôvodu neprešlo vlastníctvo nehnuteľností na navrhovateľku a jej matku možno hodnotiť ako ospravedlniteľný právny omyl a tiež dobromyseľnosť navrhovateľky vo vzťahu k nehnuteľnostiam a podielom, ktoré mala navrhovateľka tiež nadobudnúť vydržaním dňa 01. 01. 1992 (bod 23. rozhodnutia). Z uvedeného tak vyplýva, že závery súdov nižšej inštancie o nedôvodnosti návrhu neboli založené len na tom, že navrhovateľka neosvedčila, že následne sa voči nim predávajúci ako aj štátne orgány začali správať ako k vlastníkom nehnuteľností, ale aj na tom, že navrhovateľka nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej k uvedenému dňu patria, aj tie nehnuteľnosti, ktorých vlastníčkou bola jej matka a taktiež na tom, či skutečnost, že nedošlo k zapísaniu predmetných kúpnych zmlúv na štátnom notárstve, z ktorého dôvodu neprešlo vlastníctvo nehnuteľností na navrhovateľku a jej matku možno hodnotiť ako ospravedlniteľný právny omyl.

17.2. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

18. Dovolateľka, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzila právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorú odvolací súd riešil nesprávne, nakoľko išlo o otázku skutkovú. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania navrhovateľky v zmysle tohto ustanovenia.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľkou formulovaná otázka nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 CSP. Preto dovolací súd dovolanie navrhovateľky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

20. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.